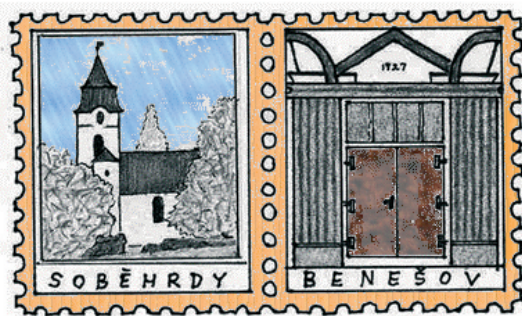

**ČÍSLO 120
(3/2024)**

PODZIM 2024

**Věstník
evangelických sborů
na Benešovsku**

SOBĚHRDSKÝ BRATR

Benešovští evangelíci a jejich lodivodka Gabriela Böhmová se loučí s létem — plavbou po řece Sázavě, Horky-Kácov srpen 2024.

- Z obsahu:**
- Moudrost si vystavěla dům... kázání T.Řeháčka
 - Rozhovor se sestrou Evou Potměšilovou
 - Rozloučení s Líbou Podroužkovou
 - Zprávy a pozvánky ze sborů

Biblické zamyšlení

Moudrost si vystavěla dům, vytesala sedm sloupů. Porazila dobytče, smísila víno a prostřela svůj stůl. Vyslala své dívky, volá na vrcholu městských výšin: „Kdo je prostoduchý, ať se sem uchýlí!“ Toho, kdo nemá rozum, zve: „Pojďte, jezte můj chléb a pijte víno, které jsem smísila, nechte prostoduchosti a budete živi, kráčejte cestou rozumnosti!“ (Př 9,1-6)

Nacházíme se na počátku školního roku, a tak není od věci zamyslet se nad tématem budování moudrosti. Ten text z knihy Příslaví v sobě nese velké povzbuzení. Zatímco běžně lidé oceňují zejména ty, kteří jsou alespoň na jejich úrovni, v našem biblickém čtení sama moudrost se sklání k nerozumným a nabízí místo u svého stolu, nabízí možnost stát se moudrým pro každého. Stačí, aby člověk chtěl a přijme ho s otevřenou náručí.

Málokdo má už od útlého dětství to štěstí, že by byl ostatními respektován. Řekl bych, že skoro nikdo. Že každý z nás zažil na vlastní kůži, jaké to je, když vám dávají najevo, že jste v něčem selhali. Třeba ve škole je celkem obvyklé, že kvůli nedostatečným vědomostem se člověk lehce může stát terčem posměchu. Stojíte u tabule a najednou si připadáte hloupě, za to, co jste vypustili z úst. A vždycky se někdo přihlásí, aby před celou třídou ukázal svou intelektuální převahu nad vámi. Postupně se můžete stát i outsidersy, protože pro druhé nejste dostatečně chytrí. A přitom tak stojíte o to, aby vás ostatní začali respektovat.

Ale stejně lehce se vám může stát, že ačkoli máte na vysvědčení samé jedničky, přesto zažíváte opovržení ostatních. Možná nejste dostatečně chytrí v tom, jak navazovat a udržovat vztahy se spolužáky. A tak se lehce ocitnete mimo třídní partu. Když vám učitel řekne, abyste vytvořili dvojice, tak obtížně hledáte, kdo by se nad vámi slitoval. Kdo by vás ocenil, a případně pomohl se seznámit a jednat s druhými.

Ale i ten nejvzornější student, všemi oblíbený, kterému každý závidí a o kterém by to nikdo neřekl, možná ten nepříjemný pocit ponížení zná. Třeba z domova. Má přece být ještě lepší. „Vezmi si příklad ze sousedovic dětí. Nebo ze staršího sourozence. Nebo z Mozarta, co ten v tvém věku dokázal zahrát - a ty cvičíš jen tři hodiny denně, lajdáku jeden...“ Existuje nesčítelně možností, proč si

člověk může člověk připadat malý, slabý, nedokonalý, nepochopený, odstrčený. Nebo třeba – prostoduchý. A tak si mladý člověk lehce může odnést do života různá zranění a nízké sebevědomí. Pak je velkou otázkou, zda najde dobrého člověka, který mu pomůže opět objevit jeho hodnotu, nebo naopak někoho, kdo ho stáhne k životní skepsi a nihilismu, kdy nic nemá smysl. Ono ale podat tu ruku někomu, koho se ostatní štítí, a to třeba i z nějakého dobrého důvodu, to chce skutečně nějakou mimořádnou vlastnost. Právě o tom hovořilo naše biblické čtení. O nečekaném a mimořádném pozvání, které učinila Moudrost.

Kdo je ta Moudrost, která nám chce pomoci? Na prvním místě je potřeba říct, že se nejedná o mezi námi lidmi tak běžnou vychytralost, která se snaží zařídit si co nejpohodlnější život. Jedná se o skutečnou životní moudrost, která pomáhá člověku stát se plnohodnotným člověkem před Bohem. Život s ní sice nebude samá bezstarostná zábava, ale rozhodně bude smysluplnější.

To nám ukazuje už první verš, kdy Moudrost vystavěla dům, ve kterém vytyčila sedm sloupů. Mimochodem nám odhaluje, že je pracovitá, že se nebojí námahy, kterou je nutné vložit do toho, abychom něco vybudovali. Staví dům, tak velký, že do něj může pozvat ostatní. Dům tak pevný a stabilní, že jím nic neatřese. Můžeme za ním vidět spoustu různých obrazů – svět, církev, školu nebo království. Naš svět ve své vši rozmanitosti, který má pevné zákony, které ho drží pohromadě. Církev, která má otevřené dveře pro všechny a jejím stavitelem je sám Bůh. Školu života, která nabízí vzdělání, které ob stojí za všech životních situací. Boží království, které je otevřené všem, a které ani sebevětší zlo nemůže porazit. To vše můžeme vidět za domem, který Moudrost vystavěla. Práce se tedy opravdu nebojí.

Dům má ještě jednu vlastnost. Člověk v něm má zázemí. Má se kam vracet ze svých nutných pochůzek. Poskytuje ochranu a jistotu, že v něm může člověk bez obav ulehnout. Je to naprostý opak od ulice, kde jste vystavený neustálé nejistotě. A tak není divu, že na ulici je spíš člověk člověku vlkem, protože se snaží chránit si svoje. Doma nemusí, tam se bez obav můžeme navzájem podělit nejen o jídlo, ale i své pohledy na život, své obavy, i o svou lásku. O takový dům podle mne Moudrosti šlo. Moudrost se tak ukazuje jako ochránce, který připravuje bezpečné místo pro život.

Třetí vlastnost, kterou nám odkrývá biblický text je její neskutečná štědrost. Taková, že by ji Vychytralost nazvala plýtváním. Moudrosti nestačilo nachystat stůl hojnosti plný dobře připraveného masa a vína, po kterém se neopiješ, protože je vhodně namíchané, a mít dveře domova otevřené pro případného hosta. Navíc posílá své služebnice, aby pozvaly každého. V porovnání s našim českobratrským křesťanstvím se až nemístně vnucuje ostatním. Tak moc stojí o to, aby se o její nabídce každý dozvěděl, mohl přijít a uchýlit se pod její střechu. To slovo uchýlit nám navíc ukazuje, že ve své štědrosti svůj dům nabízí nejen pro krátkou návštěvu, ale chce každému umožnit, aby u ní našel svůj domov.

Tím se dostáváme k jejímu dalšímu nádhernému rysu. Nezakládá si na svém postavení a schopnostech, nýbrž se s respektem sklání ke každému člověku. Zve k sobě domů prostoduché a nerozumné. Nikdo z nás se s ní nemůže srovnávat. A ona přesto stojí o naši lidskou společnost. Roztahuje své ruce v láskyplně otevřenou náruč. Bez ohledu na své postavení a schopnosti, můžeš přijít. I ty i já. Nemoudrý či prostoduchý. A ona nás s respektem přijme.

Posledním znakem moudrosti je její obětavost a empatie pro druhéh. Jejím cílem není získat člověka na svoji stranu, strhnout ho pro svoji ideu. Jde jí o to, abychom s její pomocí, díky tomu, že nás živí, byli my sami živi a žili smysluplným životem. Jako by sama byla jen prostředníkem, jako by její existence byla v tom, aby se sama rozdávala pro nás. Jako by její radostí bylo to, že my sami získáme sebevědomí a budeme se těšit ze života před Boží tváří.

Text nám tedy odhaluje Moudrost v celé její kráse – její pracovitosti, její chystání bezpečného domova, její neskutečnou štědrost a sklonění se ke každému, její obětavou starost o náš život a smysluplnou životní cestu. Když přijmeme její pozvání, nabízí se otázka: k čemu nás to má dovést? Jednou z možných vysvětlení, že to, co se osvědčilo jí, bychom měli převzít do svých životů i my. A tady se bratři a sestry ptám. Jak na tom je každý z nás před Bohem s pracovitostí, která se neorientuje jen na to, co sám vlastním, ale co mohu nabídnout ostatním. Jaký domov to vlastně chystáme? Je v něm bezpečný a respektující prostor pro každého? I v naší církvi? A máme srdce otevřené i pro ty, kteří nám nekonvenují, pro ty,

kteří nejsou na naší úrovni? Jsme ochotni vylézt ven ze své ulity, abychom mohli každému nabídnout pomoc k nalezení jeho vlastní smysluplné životní cesty a byli mu na ní oporou? Přátelé, obávám se, že v tom všem více či méně každý selháváme.

Ovšem, zatímco jsme se zamýšleli nad starozákonním textem, nakonec postava Moudrosti, která před námi vytanula, připomíná někoho jiného. Někomu může připomenout Boha jako krále, který v podobenství posílá své služebníky, aby vyšli a pozvali na jeho hostinu každého, koho potkají. A jinému může připomenout vypravěče tohoto podobenství. Našeho Pána Ježíše Krista, který se za nás obětoval. Který nás respektuje a zve ke svému prostřenému stolu, který nás sytí svým chlebem a vínem a učí nás, jak žít. K tomu nám dává jistotu svého domova i sílu pro každodenní zápas na naší cestě. On je ta pravá moudrost. On je ten pracovitý, štědrý, obětavý a sklánějící se ke každému. A my máme to privilegium, že se pod jeho láskyplnou péčí můžeme pokoušet o to, abychom i my byli v tomto světě jako On. S otevřenou náručí pro každého.

Martin Řeháček

(kázání zaznělo v Soběhrdech, 1. září 2024)

Rozhovor s Evou Potměšilovou

Evo, co Tě to napadlo dělat nám farářku? U nás v Soběhrdech se vystříдалo hodně výpomocných kazatelů, většinou se nám kázání líbila, a tak občas někdo tak napůl v žertu se zeptal: „A nechtěl bys u nás dělat faráře? Samozřejmě, to nejde, když máš civilní zaměstnání...“ Tak taky jednou došlo s otázkou na Tebe. A tys odpověděla: „Taky o tom uvažuji.“ Tak to je bomba! Hned se to rozkřiklo. Aha, to není špatný, to je dobrý... byla reakce. (No upřímně: já jsem čekala větší vůli a snahu z naší strany hledat faráře dohromady pro oba sbory soběhrdský i benešovský na plný úvazek, protože se to situačně nabízelo, ale asi na to ještě nenazrál čas.) Tak nám pověz, co Tě to popadlo? Vezmeme to od konce?

Přestože se mi vlastně před lety splnil můj dětský sen být učitelkou a práce ve škole mě těšila, vždycky jsem zároveň měla pocit, že služba v církvi je mou bytostnou součástí. Posledních pár let jsem

Eva Potměšilová , Noc kostelů, Soběhrdy, červen 2024.

občas s trochou nadsázky prohlašovala, že se stejně na stará kolena asi vrátím „do lůna evangelické církve“. Pravdou je, že k tomuto mému nejen proklamovanému ale vlastně i vnitřnímu směřování přispěla mimo jiné i velká nejistota spojená s plánem představitelů Prahy 3 zásadně proměnit školu, kde učím. Školu, kterou navštěvuje mnoho dětí ze sociokulturně znevýhodněného prostředí, se radnice rozhodla postupně proměnit na školu waldorfskou. K tomuto záměru přibyl i plánovaný odchod ředitelky, která mne k učitelování před pětadvaceti lety pozvala. A tak, když došlo na Tebou zmíněnou otázku, zda bych nechtěla být farářkou

soběhrdského sboru, měla jsem pocit, že možná nastal čas... Bylo pro mne snazší o vašem pozvání uvažovat také proto, že jsem v poslední době byla v Soběhrdech poměrně často a tak mi není společenství sboru úplně cizí.

Můžeš tedy popsat trochu Tvůj života běh, který je už docela dlouhý, co si budem povídat, abychom si Tě přiblížili.

Už jsem zmínila, že mým dětským snem bylo být učitelkou. Inspiračí mi byla moje první učitelka ve škole v Ledčicích, kde byl můj otec farářem a kde jsem prožila své dětství (1964 – 1974). Dalším působištěm mého otce byly Litoměřice. Tam jsem na gymnáziu potkala dalšího inspirujícího člověka – byl jím profesor latiny, přes nepříznivou dobu praktikující katolík a především úžasný člověk. Tehdy už mi ale začínalo být jasné, že učitelství je pro mne – farářskou dceru – nedostižné. A tak se moje pozornost začala pomalu přesouvat k farářskému povolání. V Litoměřicích byla i díky iniciativě mého otce poměrně rozvinutá ekumena a spolupráce mezi jednotlivými církvemi. Mládeži se dařilo vytvářet společenství napříč všemi denominacemi. Na nějaký čas se do této spolupráce zapojili i studenti teologie z katolické bohoslovecké fakulty. Zpětně si uvědomuji, že právě oni měli velký podíl na mém rozhodnutí studovat teologii. Stejně tak, ne-li více a dlouhodobě mne k tomuto povolání směřoval můj otec. Tím, jak sám „farářoval“, tím, jak nenásilně – nenápadně mne inspiroval, vedl a podporoval.

Na teologii Tě samozřejmě přijali s otevřenou náručí...

Nevím, jestli s otevřenou náručí, ale pravda je, že nás do prváku nastoupilo sotva deset. A v ostatních ročnících to nebylo jinak. Studium na Komenského evangelické teologické fakultě mne provedly takové osobnosti jako profesori Molnár, Smolík, Filipi, Pokorný. Zvláště mne ovlivnil br. prof. Heller, který mou lásku ke starověkému Egyptu a Babylonu přetavil v obdiv a lásku ke Starému zákonu.

Stala se z Tebe celoživotní Pražáčka.

To je pravda. Po fakultě jsem do složení farářské zkoušky působila dva roky jako vikářka u bratra seniora Otřísala na Vinohradech.

Zvolením za farářku ve sboru Žižkov I se naplno rozběhla dlouhá „žičkovská kapitola“ mého života. Její kořeny je ale třeba hledat daleko dřív. Můj otec z tohoto sboru vyšel, v jeho pěveckém sboru Jeronym se mí rodiče – oba Žičkováci - seznámili. Jimi tehdy navázaná přátelství přetrvala, i když otce jeho služba zavedla daleko od Prahy (Kapllice – Ledčice – Litoměřice). A zásadně ovlivnila i můj život – z žičkovského sboru byl i můj manžel Martin, syn faráře Potměšila.

Na deset let své služby na Žičkově vzpomínám ráda a s vděčností. Byla to léta budování – doslova i obrazně. Rekonstrukce památkově chráněné žičkovské Betlémské kaple, generální oprava sborového domu, nová střecha sborové chalupy v Bílém Potoce pod Smrkem – to je ta doslovná budovatelská část mého desetiletého působení na Žičkově. Obraznou pak bylo budování sborového společenství. Podařilo se dát dohromady poměrně velkou skupinu dětí – dokonce několik let se scházely mladší a starší děti zvlášť. Z těch starších se časem vytvořila živá skupina mládeže. Letní i zimní pobyty dětí a mládeže na sborové chalupě, vánoční hry, tematické výlety, pravidelná setkání, to vše spolu s biblickými hodinami pro dospělé, zkouškami a vystoupeními Jeronyma a vším tím dalším, co k farářování patří – to vyplňovalo den za dnem, týden za týdnem, rok za rokem.

A potom přišlo mé osobní selhání, rozvod, odchod ze služby a dlouhé „učitelské“ období mého života. Se synem Jiřím jsme zakončili v druhém – horním žičkovském sboru. Tam jsem jako kurátorka stála 15 let po boku faráře Jaromíra Strádala, posledních pět let pak v úžasné spolupráci s farářkou Olinou Mrázkovou.

Smíření s mým bývalým mužem, který po mém odchodu až do své smrti před deseti lety byl kurátorem dolního sboru, pěvecký sbor Jeronym, společenství obou sborů na Žičkově, učitelování v žičkovské škole, to vše provázelo a formovalo posledních 25 let mého života. Ale byla to také kazatelská služba v mnoha pražských i mimopražských sborech a několikaletá práce v pražském seniorském výboru.

Postupem dnů bylo čím dál jasnější, že si Tě všichni přejou a taky jo. Volba byla jednoznačná. Těšíme se na Tebe... Na co se těšíš Ty?

Když jsem letos v létě navštívila sbor v Novém Městě pod Smrkem, vyplynulo z rozhovoru po bohoslužbách, že farářka Eva Halamová se vrací po pěti letech v důchodu zpátky do aktivní služby. Nechala se slyšet, že ji trochu děsí, jestli z „toho“ nevypadla. Opáčila jsem: „A co teprve já? 25 let!“

Ale ano, chci se do téhle nové kapitoly pustit. I když taky s bázní a třesením - a to nejen pro těch 25 let mimo aktivní službu, ale i pro ten jednoznačný výsledek volby. Ale těším se. Těším se na nové společenství, na nová přátelství, na společné hledání smyslu a poslání sboru – církve uprostřed překotné doby a měnících se potřeb či očekávání společnosti.... Taky se těším, že budu „nucena“ věnovat se zase trochu systematicky teologii jako takové a práci s biblí. Že si třeba i trochu oživím hebrejštinu. Že opráším nějaké ty akordy, abych byla schopná, bude-li to třeba, dát dohromady s dětmi nějakou tu písničku. Jsem taky zvědavá na společenství farářů pražského seniorátu – někteří jsou mi spolužáci z fakulty, některé znám sotva jménem.

Přece jenom nechceš opustit tu školu tak úplně. Budeš farářovat na půl úvazku, zůstaneš bydlet v Praze, kde máš taky i rodinné povinnosti. Jaká je Tvoje představa o podílu na činnosti sboru?

Co se týče sborové práce? Chtěla bych věnovat čas pastoračním rozhovorům, návštěvám seniorů, podporovat setkávání rodin, dětí a mládeže. Těším se na spolupráci se všemi, kteří se aktivně podílejí na běhu sborového života. A snad se mi podaří rozkrývat obdarování dalších členů sboru a podporovat je v jejich aktivním zapojení.

Ráda bych se podílela na stávající ekumenické spolupráci. A jak jsi na začátku rozhovoru zmínila zatím nerealizované hledání faráře pro soběhrdský a benešovský sbor – i na to přišla řeč při mém jarním rozhovoru se staršovstvem – tak pokud to bude v souladu s vizí a směřováním sboru, budu tuto užší spolupráci podporovat. A možná jednou....

Věřím, že se nám společně, s Boží pomocí, podaří vytvářet živé společenství, které bude nám všem k potěšení a radosti.

Kéž by Tvoje víra byla i naším povzbuzením ke spolupráci.

Za rozhovor děkuje Marie Stolařová

Rozloučení s Líbou Podroužkovou

Libuše rozená Bubeníková se narodila roku 1933 jako nejmladší ze čtyř dětí středního rolníka v Čerčanech. Byla pokřtěna v soběhrdském evangelickém kostele. Vyrůstala v milující soudržné rodině. Od dětství se podle svých možností zapojovala do práce v hospodářství. Ráda vzpomínala na drobné příhody, které zažila se sourozenci, rodiči a matčinou neprovdanou sestrou, stejně jako na chvíle strávené s dalšími čerčanskými dětmi na pastvě. Posluhačům tak otevírala pohled do jiného světa. Do světa pevných rodinných vazeb, těsného spojení s přírodou, ale i skromnosti a tvrdé práce.

Jak Libuše rostla, povinností přibývalo. Byla pracovitá, praktická a energická, pomáhala na poli i ve chlévě, naučila se vařit pro dvacet lidí, když bylo při vybírání brambor potřeba nakrmit nejen rodinu, ale také najaté pomocníky. Nežila však pouze prací, ráda chodila fandit čerčanským hokejistům. O její povaze vypovídá příhoda, jak se chtěla postavit do brány, když na zápas nepřišel brankář. Hráči její nabídku přijali a začali snášet výstroj. Kupudivu nikomu nevadilo, že neumí bruslit. Přípravu ukončil trenér, který Libuši vykázal zpět mezi diváky.

Bavilo ji starat se o děti, ještě jako děvče pomáhala s péčí o syny paní Jiříkové, když její starší sestry založily vlastní rodiny, s láskou se věnovala neterím i synovcům a nejen jim, chodily za ní také děti ze sousedství, aby si společně užily spoustu legrace.

Podobně jako jiné rolnické rodiny, zasáhla Bubeníkovy kolektivizace zemědělství. Libuše vyprávěla, jak cítila hlubokou bezmoc ve chvíli, kdy poprvé v životě viděla tatínka plakat, když mu po vynuceném vstupu do družstva odváděli jeho milované koně. V zemědělském družstvu pak pracovala několik let, než nastoupila do

závodu Železniční průmyslové stavební výroby. Přestože šlo o fyzicky náročnou práci, dělala ji ráda. Také zde poznala několik životních přátel.

Po svatbě s Miroslavem Podroužkem objevila díky manželovi radost z cestování. Poznávali spolu Československo, podívali se k moři. Když navštívili jeho příbuzné v Rakousku, dostali od nich nabídku zůstat na západě. Miroslava to lákalo, ale Libuše odmítla. Nedovedla si představit, že by navždy opustila svoji rodinu, přátele a zemi.

Životní naplnění pro ni znamenalo narození dcery Libuše, o kterou se láskyplně starala, přestože to mnohdy nebylo lehké, zejména v náročném období po smrti manžela. Tehdy jí s výchovou pomohl bratr. Díky své pracovitosti a hospodárnosti umožnila dceři vystudovat střední školu.

Po odchodu do důchodu se rozhodně nenudila. Nadále pečovala o domácnost svého bratra a pomáhala mu s prací na zahradě. Otevřela se jí možnost více cestovat a navštěvovat přátele. Velkou radostí pro ni byla vnoučata Kačka a Martin, ráda si s nimi hrála a povídala. Společně prožité chvíle ji těšily.

Pevné místo v životě Libuše měla její víra, prostá a neokázalá, jako byla ona sama. Projevovala se spíše skutky než slovy. Když viděla, že někdo potřebuje pomoc, neváhala mu jí nabídnout. Dědala to přirozeně, nemohla jinak. Zároveň ale nedopustila, aby její dobroty někdo zneužíval. Dokud jí to zdraví umožňovalo, aktivně se účastnila života soběhrdského sboru. Mnozí bratři a sestry si pamatují její impulzivní činorodost ze sborových akcí a výletů.

Libuše Podroužková byla silná, samostatná, přátelská, pracovitá obětavá a především milující žena.

Sepsala dcera Libuše Šafaříková, pohřební shromáždění vedl farář Petr Turecký na hřbitově v Čerčanech dne 19. srpna 2024.

Táborové setkání v Luhu u Čími

I letošním rokem se na přelomu prázdnin opět uskutečnilo táborové setkání v Luhu u Čími.

První den byly děti pomocí hry rozřazeny do skupinek, ve kterých se po zbytek tábora účastnily různých her se svými vedoucími a praktikanty.

Tentokrát jsme se na táboře nevěnovali žádnému konkrétnímu příběhu. Tématem byla spravedlnost a po celý týden děti provázely různé krátké příběhy z Bible. Děti byly s příběhy seznámeny prostřednictvím scének, které vedoucí a praktikanti pod vedením faráře Tomáše Adámka nacvičili a zahráli. Hra byla vždy propojena s dopolední hrou, která děti více vtáhla do děje.

Asi nejvíce úspěchu u dětí slavila hra, při které si děti vybíraly, jaká nesmyslná pravidla budou po celý týden dodržovat, jako například, že místo pozdravu „ahoj,“ se říkat „bublibum.“

Po obědě následovaly klidové aktivity, kdy si děti mohly odpočnout při hraní ping-pongu nebo deskových her.

Vzhledem k tomu, že nám po celý tábor vyšlo krásné počasí a svítilo sluníčko, jsme se odpoledne často chodili koupat na plato, kde si starší děti mohly zaskákat do vody. S mladšími dětmi jsme jezdili na lodičky na nedalekou pláž. Vykoupali jsme se také na Staré Živohošti, kam jsme se jako každý rok vypravili na jednodenní výlet.

Večer, než nastala dětem večerka a vedoucím porada, jsme poseděli u ohně, povídali si, co se nám za celý den nejvíce líbilo a zpívali písničky. Ještě než si děti zalezly do svých stanů, dostávaly každý večer barevné hrací kostky, které si na konci tábora odvezly na památku domů.

Nela Urbánková

Sborová voda

O sborové vodě se v našem sboru mluvilo už zhruba 2 roky, ale nenašel se člověk, který by to dotáhl k realizaci, ani termín, který by vyhovoval všem. Proto mě velmi potěšilo, když s nápadem sjet společně Sázuva přišla Gabriela Böhmová (tehdy ještě Horáková). Původně to mělo být s dětmi na konci školního roku. Ale zájem

*... Ať hrozí temné úskalí, neb děsí hukot vln tvá moc vln hory
poválí a zachrání můj člun ..., Horka-Kácov, srpen 2024.*

ostatních a nenalezení vhodného termínu rozhodl, že nakonec bude rodinná sborová voda na konci prázdnin a sjedeme si úsek z Horky do Kácova.

Od začátku srpna jsme nervózně sledovali stav vody, který nebyl úplně optimální. Hrozilo, že voda nakonec nebude, ale týden před termínem naštěstí konečně zapršelo a hladina se zvedla na přijatelnou hodnotu a s radostí jsme se tedy mohli společně sejít poslední prázdninovou sobotu ráno v Horce na parkovišti u kempu. Po krátkém rozkoukání jsme si převzali lodě, poslechli si krátkou instruktáž od manžela Gábiny Honzy Böhma. Poté jsme snesli lodě na vodu a mohli jsme vyrazit směr Kácov.

Celkem se nás zúčastnilo vodního dobrodružství 23 lidí, 14 dospělých a 9 dětí. Byla to směs zkušených vodáků a začátečníků; celkem jsme zvládli cca 20km a bylo to moc fajn.

Sázavu jsem dosud poznával jen ze břehu. Před časem jsem si ji dokonce prošel postupně celou od soutoku k prameni - a bylo to úžasné. Na vodu jsem jel úplně poprvé a opravdu jsem si to užil.

Vidět třeba zámek ve Zruči z lodi byl krásný zážitek a věřím, že si užili i ostatní. Cesta z Horky do Kácova nám trvala asi 6 hodin a v cíli po vytažení a předání lodí nás čekala zasloužená odměna v pivovarské hospůdce v podobě dobrého jídla a pro dospělé i výborného pivka.

Co říci na závěr? Nejprve bych chtěl ještě jednou poděkovat Gábině a Honzovi Böhmovým za perfektní organizaci. A také mému parťákovi na lodi Tondovi Kohoutovi za velkou trpělivost a zasvěcení do tajů vodáctví. Bylo to úžasné a inspirující.

Věřím, že se ze sborové vody stane tradice a příští rok si to zopakujeme.

Jirka Štíma

Koncert plný známých melodií

V neděli 18.srpna nám po bohoslužbě zahrála několik skladeb na housle naše členka Jana Pošvářová. Malý = milý koncert Jana začala irským tradicionálem Down by the Sallye gardens. Poté jsme vyslechli Ave Maria od Charlese Gounoda. Dostalo se na další melodie, mnohé byly z filmů (např. Tennessee z filmu Pearl Harbor nebo My heart Will go on z filmu Titanic). Na závěr zazněla melodie Thousand years doplněná o Janinu improvizaci.

I když se koncert odehrával v prázdninovém období, sešlo se dost posluchačů, kteří byli zas a znova okouzleni krásnou hudbou v dokonalém provedení. A podle „zákulisních“ informací se můžeme těšit na další vystoupení, možná i s varhanní spoluúčastí.

Mirka Nulíčková

Godly play v Benešově

V neděli 8. 9. měla Petra Bandhauer v Benešově po bohoslužbách prezentaci Godly play. Rád bych za všechny účastníky srdečně poděkoval – bylo skvělé, že jsme se mohli na chvíli vrátit o pár desítek let zpátky a na sobě si vyzkoušet, jak práce s dětmi může díky této formě náboženského vzdělávání vypadat. Díky za pečlivou přípravu i množství pomůcek, se kterými jsme pracovali! Třeba se nyní ukázka v budoucnu zhmotní do praktické spolupráce.

Igor Turzik

Kalendář akcí ve sborech

Soběhrdy, Benešov, Čerčany, Prčice a kazatelská stanice Vlašim

- 1.10.** 18:30 - Indie a její náboženské systémy - přednáška J. Bar-
toška v Husově sboru v Čerčanech
- 6.10.** 9:00 - vernisáž výstavy Světový étos ve sboru v Prčici
- 6.10.** 10:00 - společné bohoslužby čerčanského a soběhrdského
sboru na Krásné hoře
- 10.10.** 10-16h - Den otevřených dveří v Azylovém domě pro rodiny
s dětmi při Diakonii Střední Čechy ve Vlašimi
- 25.10.** - koncert Mária Biháriho v soběhrdském kostele (bude
upřesněno)
- 3.11.** 15:00 - dobročinný koncert pěveckého sboru Nahozeno má-
me ve sboru v Prčici
- 1.-2.11.** - tradiční dobročinný Bazar v Soběhrdech, viz leták
- 17.11.** sborová brigáda po bohosl. a společný oběd v Soběhrdech
- 17.11.** 10:00 - konfirmace mládežníků ve sboru v Benešově
- 24.11.** - instalace ses. Evy Potměšilové do služby farářky sboru
v Soběhrdech

Dále ve sborech probíhá:

Setkání maminek s dětmi

V srpnu proběhlo další setkání maminek s malými dětmi, tentokrát
v Bedřči. Tato skupinka je stále otevřená. Pro informace se můžete
obrátit na Míšu Šmakalovou ze soběhrdského sboru.

Večerní posezení nad Biblií

Jste zváni na online biblické hodiny ve čtvrtek v 18:00 pod ve-
dením Tomáše Duška z vlašimské kazatelské stanice.

Posila na cestu

Je každodenní krátké online setkání v 17:50 nad denním veršem
benešovského sborového webu pod vedením T. Duška.

ZVEME VÁS S RADOSTÍ NA DOBROČINNÝ KONCERT

pěveckého sboru
NAHOZENO MÁME
v neděli 3. 11. od 15 hodin
v Evangelické kapli
Sedlec – Prčice

Farní sbor ČCE v Sedlci-Prčici, Diakonie ČCE-SCPS
a hudební trio Nikola Šuhaj band
vás zvou na bohoslužbu a následně zahájení výstavy

SVĚTOVÝ ÉTOS

6. 10. 2024 / K.Burky 150, 257 91 Sedlec-Prčice

9:00 Bohoslužba (Josef Bartošek)
10:00 Vernisáž výstavy (Petr Sobalík)
a pak... podzimní piknik na zahradě

"CHOVEJME SE K DRUHÝM TAK, JAK CHCEME,
ABY SE ONI CHOVALI K NÁM."

Kontakt: Petr Sobalík 730 195 074

Diakonie
Českobratrská církev evangelická

**ČESKOBRASTRSKÁ
CIRKEV
EVANGELICKÁ**

KLUB POHODA

Nemáš odpoledne kde trávit svůj volný čas?
Přijď to zkusit k nám!

**OTEVŘENO MÁME OD PONDĚLÍ DO PÁTKU
OD 12:30 DO 17:00**

NA ADRESE: JANA MASARYKA 462, VLAŠIM

Nemusíš se nikde hlásit, přijít můžeš
kdykoliv v otevřené době.
KLUB JE ZDARMA!

NAJDEŠ U NÁS:

- **game zónu** s fotbálem, kulečnickem a air hokejem
- **relax zónu** se společenskými a karetními hrami
- **kreativní zónu** vybavenou pomůckami na malování a vyrábění
- **PC** s přístupem na internet
- **bezplatnou wifi**

Spolufinancováno
Evropskou unií

Diakonie
Českobratrská církev evangelická

MAS Blaník

SBÍRKA NA POMOC LIDEM PO POVODNI

QR Platba

2100691426 / 2010

DMS NA ČÍSLO 87 777

DMS DIAKONIEPOMOC 60

DMS DIAKONIEPOMOC 90

DMS DIAKONIEPOMOC 190

Diakonie

Diakonie ČCE - středisko Střední Čechy

Diakonie
Českokobratrské církve evangelické

Azylový dům pro rodiny s dětmi

Pobytová sociální služba

Vedoucí služby:

Místo poskytování: Vlašim

Bc. Ivana Kožíšková

Komu je služba určena?

Služba je určena osamělým plnoletým matkám s dětmi do 18 let věku (případně se studujícími dětmi do 26 let věku), rodinám s dětmi, těhotným ženám a osobám v krizi, které se ocitly v nepříznivé životní situaci spojené se ztrátou bydlení.

Je služba omezena věkem?

Ano, matka či otec musejí být plnoletí a jejich děti nezletilé.

Jaký je cíl služby?

Poskytovat dostatek času a prostoru k řešení krizové životní situace v bezpečném prostředí. Jedná se o přechodné ubytování poskytované na základě písemné smlouvy, maximálně na 1 rok.

Na co se služba zaměřuje?

- Uživatelům poskytujeme ubytování v samostatných pokojích (společné kuchyně a sociální zázemí - vždy 2 – 3 pokoje) nebo v bytech o velikosti 1 + 1.
- Uživatelům je k dispozici prádelna, sušárna, herna a zahrada s herními prvky.
- Pomáháme uživatelům měnit životní návyky, získávat nové zkušenosti a dovednosti.
- Posilujeme uživatelům sebevědomí a sebehodnocení.
- Poskytujeme uživatelům základní sociální poradenství, doprovázíme je při jednání na úřadech a ostatních institucích, při hledání zaměstnání a následného bydlení.
- Asistujeme při vedení domácnosti a péči o děti.
- S uživateli sestavujeme individuální plán, ve kterém jsou určeny oblasti, na nichž je třeba během pobytu pracovat. Plán a dílčí cíle uživatelé pravidelně vyhodnocují a případně aktualizují.

V jakém časovém rozsahu je služba poskytována?

Služba je poskytována nepřetržitě.

Jaká je kapacita služby?

Celková kapacita služby je 40 osob, z toho 16 lůžek pro dospělé.

Kolik služba stojí?

Služba je zpoplatněna dle aktuálního ceníku, který je k dispozici u vedoucí služby.

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov; kurátor: Igor Turzík; telefon: **731177145**, email: **benesov@evangnet.cz**, www stránky: **benesov.evangnet.cz**, facebook: Evangelíci Benešov; číslo účtu: 233563947/0300.

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov; farářka: Eva Potměšilová; kurátor: Jiří Fojtů; telefon: **604914582**, email: **sobehrdy@evangnet.cz**, www stránky: **sobehrdy.evangnet.cz**, youtube: čce soběhrdy; číslo účtu 1190782/0300.

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice; farář: Josef Bartošek; telefon: **604914582**; kurátor: Jindřich Souček; telefon: **724313262**, email: **sedlec-prcice@evangnet.cz**, www stránky: **sedlec-prcice.evangnet.cz**; číslo účtu 191782497/0300.

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé husitské; Husova 280, 257 22 Čerčany; farář: Petr Wagner; telefon: **608066406**, email: **cercany@ccshpraha.cz**; www stránky: **ccsh-cercany.blogspot.cz**.

V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu, můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.

Přihlásit a nebo odhlásit **odběr časopisu** lze na emailové adrese či telefonu příslušných sborů.

Redakční uzávěrka

číslo zima/2024 je 22. listopadu 2024.

Redakční rada

Marie Stolařová (šéfredaktorka), Miroslava Nulíčková (zástupkyně šéfredaktorky), Petra Bandhauer, Jan Macháček (sazba).

Adresa redakce

FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov
email: **marie.stolarova@centrum.cz**

Časopis vychází 4x ročně zdarma v papírové a elektronické podobě.

P. Bandhauer při ukázkové lekci Goldy play, Benešov, září 2024.

Sukův komorní sbor, Noc otevřených kostelů, Prčice, červen 2024.

Táborové cachtání na platu, Luh u Čími, srpen 2024.

Evangelický sbor **Soběhrdy** Vás zve na tradiční dobročinný

B A Z A R 2024

Po 28.10. 12 – 18 hod.

Út 29.10. 16 – 18

St 30.10. 16 – 18

Pá 1. 11. 16 – 18

So 2. 11. 9 – 12

V prostorách kostela – Soběhrdy 21

Můžete přinést předem vlastní oblečení (samozřejmě čisté a vhodné k prodeji) i další věci, které byste rádi nabídli jiným k užítku. Věci můžete složit ve sborové kuchyňce, abychom mohli vše připravit. Prodej bude v kostele v dny a hodiny viz. výše.